

den Deling, der i dette Tilfælde vilde komme tilfede; og han gjennemgaaer da denne Sag videre og siger, at Spørgsmaalene vilde ved deres egen Bessaffenhed dele Forsamlingen i ganske andre Grupper end dem af den ærede Rigsdagsmand forudsatte, og navnlig i Grupper, hvor der ikke var Tale om Danst og Tydsk. Denne nu fremsatte nye Betragtning maade hos den ærede Rigsdagsmand viser, synes mig ogsaa, at min Betragtning har Endeel for sig, da han vist ellers ikke dengang vilde have gjort netop den samme gjældende. Jeg skal forresten gjøre opmærksom paa, at de saakaldte Delegationsvalg egentlig skulde have et andet Navn, da det Navn, de have, ikke er rigtigt efter den Maade, hvorpaa det er Regjeringens Mening, at Valgene skulle foregaae. De vilde for vort Bedkommende blive indirecte og dobbelte indirecte Valg. Det bliver slet ikke noget Delegationsvalg; det bliver ikke Forsamlingen, „Rigsdagen“, der skal vælge, men Thingenes Medlemmer ansees som Valgmænd; de vælge, og det bliver altsaa, hvad man kalder indirecte Valg. Man har saaledes, mener jeg, ikke ganske Ret i at kalde dem „Delegationsvalg“, men nu er man engang kommen ind paa denne Benævnelse, og man forstaaer vel hinanden bedst ved at bruge den. Det har gjort mig ondt, det indrømmer jeg, at den ærede Rigsdagsmand har villet sætte, hvad jeg anseer for en Plet paa den danske Grundlov, hvis det forholdt sig saa, naar han sagde, at i den er allerede antydet en saadan Valgretsensus, som er foreslaaet i Udkastet. Han siger nemlig: Ved Valgbarhedsensus i Grundloven er Grændsen sat for hvad der er Formue og Velhavenhed i Landet; han vedbliver stadig at udtale det, uagtet man dengang gjorde ham opmærksom paa, at man her sammenblander og forvevler Valgbarhed med Valgret. Valgret og Valgbarhed ere noget ganske Forffjelligt. Naar man har den selsamme Kreds at vælge imellem, saa vil man, naar man gaaer ud fra en Valgbarhedsensus, faae ganske andre Valg ud af dem, som der er at vælge imellem, naar det skeer efter en udstrakt, end naar det skeer efter en indskrænket Valgret. Han yttrede ogsaa som et Exempel paa det Forsvarlige og Billige i den foreslaaede

Census, at vi i Loven om Amtsraadene Sammensætning og Valg, der fornylig her er vedtaget, havde ydet Formuen i saa Henseende sin Ret. Ja, dersom man, naar man for at faae Noget slog af og tog det mindre Gode, fordi man ikke kunde faae det Mere, derved tillige skulde give den Bevise ihænde, der ikke vilde give det Mere, saa at han kunde sige: Ja, der kunne I see, at det er indrømmet, at det Mere ikke er det Rigtige — saa laa der Noget i hans Beviisførelse; men jeg troer ikke, at en saadan Slutningsmaade er berettiget; thi vi maae bestandig huske paa, at vi ikke fik det, der her omtales, fordi vi ansaae det for det Rigtige, men fordi vi, skjøndt det langt fra var det, vi ønskede, dog ansaae det for bedre end det Gidtilværende. Men dertil maa jeg erindre om, at mange Rigsdagsmænd, og den ærede Rigsdagsmand selv, meget ofte have anført, at man slet ikke kunde slutte fra den almindelige politiske Tilstand til den communale. Det er gjort meget stærkt gjældende, ogsaa af den høie Premierminister, da vi behandlede den sidste Communallov. Han sagde da: „Det er en ganske anden Sag i den communale Bestyrelse; thi der gjælder det Udgifter og Indtægter, og der er det de mere Formuende, der maae betale det Meste, men noget Saadant gjælder — det lagde han Bægt paa — kun i de communale Anliggender“. Hvorledes nu den ærede Rigsdagsmand af dette Exempel vil søge Beviis for det Passende og Rigtige i, at man indfører en saa overordentlig Valgretsensus, med Hensyn til Fællesforsætningen, er blandt de Ting, jeg ikke kan forstaae. Tilmed maa det erindres, at de Indrømmelser, der i saa Henseende ere gjorte ved Amtsraadene, kun gjælde med Hensyn til den mindre Halvdeel. Ja! stod det saaledes her, at der var Folkevalg for den større Halvdeel af Medlemmerne af Repræsentationen, vilde jeg tvivle om, at man under disse Omstændigheder vilde have viist nogen Modstand imod Udkastet. Men den ærede Rigsdagsmand veed, at Forholdet i Fællesforsætningen er i denne Henseende 18 imod 80, medens der i Communalraadet er 6 imod 5, og det gjør dog en temmelig stor Forffjel. Den ærede Rigsdagsmand sagde tillige, — men jeg vil troe, at han al-